Стийв Стивънсън

Детективите Агата и Ларш

Кражба в Транссибирския експрес

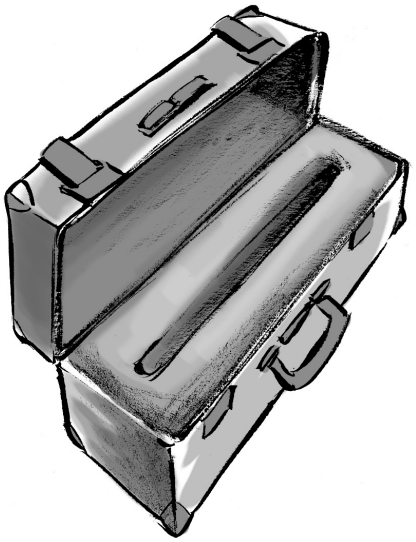

Издателство „Фют“

Двайсета мисия

Участници

Агата
Дванайсетгодишна. Мечтае да стане писателка на криминални романи. Много организирана, с феноменална памет.

Лари
Четиринайсетгодишен. Братовчед на Агата. Слаб ученик в престижно училище за детективи в Лондон.

Господин Кент
Бивш боксьор. Иконом в дома на Агата. Винаги на разположение, когато братовчедите имат нужда от него.

Уотсън
Сибирски котарак с вредни навици и с нюх на ловно куче.

Чичо Джак
Трийсетгодишен ексцентрик, експерт по окултни науки, ловец на призраци и духове.

Дестинация: Русия

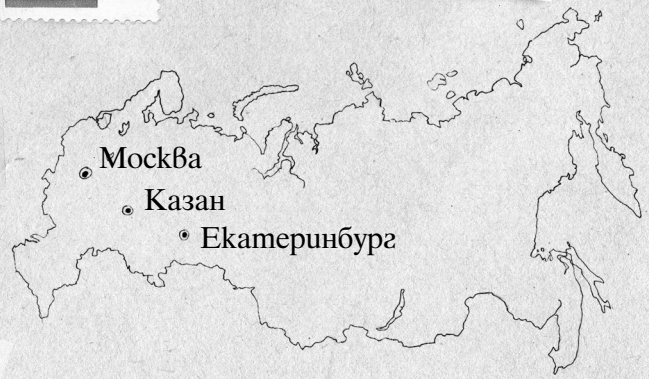

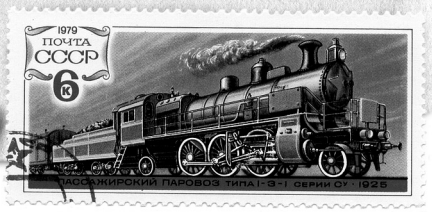

Цел

Да наблюдават пътниците в експрес „Златният орел“, който се движи по отсечка от Транссибирската железница, за да не позволят на тайнствения крадец Строгов да направи поредния си удар.

Кражба в Транссибирския експрес
Текст Марио Паскуалото
Илюстрации Стефано Туркони
Превод Евдокия Светозарова Златарова
Редактор Албена Раленкова
© Издателство „Фют“, 2017

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and raletad indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Sfida sulla Transiberiana
© 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italia
Text by Mario Pasqualotto
Illustrations by Stefano Turconi
Original edition published by Istituto Geografico De Agostini S.p.A., Italia
International Rights © Atlantyca S.p.A.,
via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it– www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage ahd retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

ISBN 978-619-199-261-4

Разследването започва

Една сутрин в началото на ноември младият детектив Лари Мистъри се събуди от безмилостния звън на будилника. Изгълта набързо пълен тиган с бъркани яйца и заизважда от гардероба зимните си дрехи. Стари палта, кашмирени пуловери, дебели вълнени панталони, ръчно изплетени шалове, подплатени ботуши и чорапи във всякакви цветове полетяха из стаята и се наместиха на всеки свободен сантиметър сред вече царящия наоколо хаос.

Ако искаше да хване самолета в 9.30 часа, трябваше да сложи в куфара подходящи дрехи за мисията, и то без да губи нито секунда. Както обикновено, Лари вече закъсняваше и панически се щураше насам-натам.

– Къде съм тикнал ушанката? – изкрещя той. – Не искам да ми замръзнат ушите!

Заподскача из стаята и зарови трескаво в пръснатите купчини дрехи. От прозорците на мансардата му се виждаше Биг Бен, който блестеше като гигантски кристал от скреж. През последните дни необичаен студ беше сковал Лондон. А какво ли беше в Русия, където температурите под нулата са нещо обикновено! Само като си помисли за това, Лари се вцепени.

– Без паника! – каза си той на глас и пое дълбоко въздух. – В края на краищата мога да си купя нещо топло и в Москва... Обзалагам се, че имат тонове шапки, подходящи за техния леден климат.

Тази мисъл го успокои и той бързо натъпка в куфара първите неща, които му попаднаха подръка. Едва успя да го затвори и с мъка го завлече в коридора.

След това огледа хола. Хаосът беше невероятен, но не му пукаше. Между другото, какво още му трябва за пътуването? Лари затвори очи. Паспорт, виза и разни други митнически документи... Досието на мисията... Технологичните устройства, които щеше да използва при разследването...

Момчето се почеса по главата, разроши

черната си коса и за стотен път провери портфейла, чекмеджетата и бюрото. После се зае с преравяне на хард дисковете на седемте си компютъра, за да не се окаже, че е забравил някой важен файл.

След като приключи, се протегна и се усмихна блажено.

Не беше пропуснал нищо. А и за разлика от всички мисии досега, този път имаше в ръкава си коз!

– Протокол 13! – прошепна въодушевено той. – Малко остава до активирането му, вече не се побирам в кожата си от нетърпение!

Докосна с пръсти титановото устройство, което беше окачил на врата си. Никога не се разделяше с него, защото макар и да приличаше на обикновен мобилен телефон, тази хайтек джаджа (с кодово име айнет) беше основният и най-важен уред, предоставен на учениците от училището за детективи, където учеше Лари. Всевъзможните му функции включваха лицево разпознаване, анализ на ДНК, сателитно проследяване и подробни досиета на най-страшните престъпници в района на разследванията.

– Престъпници като прочутия Строгов! – изкиска се момчето. – Той просто не знае с кого ще си има работа.

Именно Строгов беше целта на сегашното му разследване. Ставаше дума за неуловим крадец, факир в дегизирането, способен да планира невъзможни кражби и да прави за смях полицията. Но този път самонадеяният престъпник беше допуснал грешка, която щеше да му струва скъпо: беше отправил предизвикателство не към друг, а към „Ай Интернешънъл“!

Всички най-добри оперативни агенти бяха изпратени по следите на Строгов. В преследването участваше и най-надеждният ученик в училището, агентът, който се бе-

ше отличил с решаването на заплетени загадки по целия свят.

Тоест... самият той, Лари!

От няколко дни Лари си представяше как ще залови Строгов и ще стане легенда. Това беше идеален случай да покаже класата си!

– Вече съм готов! – отсече той.

Облече якето си и подсвирквайки си някакво рок парче, грабна големия куфар. Стенният часовник сочеше 8.27 часа. Дори нямаше нужда да бърза.

Но тъкмо когато натисна дръжката на вратата, звънецът зазвъня нервно...

Кой можеше да е? Точно сега ли трябваше да го притесняват?

– По дяволите! – плесна се по челото Лари. – Забравих за водопроводчика.

Хвърли се към домофона и изрецитира забързано, че заминава, че няма време и че ще се върне след една седмица. От домофона не се чу и звук, но иззад входната врата се разнесе нервен глас:

– Господин Мистъри, течът ще наводни целия ви апартамент, а и този под вас. Веднага трябва да се поправи!

Лари отвори вратата. Мъжът на прага имаше гъсти мустаци и носеше широк оранжев работен гащеризон. В ръцете си държе-

ше куфар с инструменти и дълга извита тръба.

– Наистина ли е толкова неотложно? – попита отчаяно момчето.

Мъжът кимна флегматично.

– И колко време ще ви е нужно?

– Зависи от повредата.

– Влезте тогава – предаде се Лари. – Давам ви... амиии.... Пет минути. Става ли?

Водопроводчикът се усмихна под мустак и тръгна към кухнята, като криволичеше между кабели, мазни опаковки от храна, кутии за дискове и отворени комикси. Щом се добра до кухнята, извади инструментите си и ги нареди пред спуканите тръби.

През двайсетте безкрайни минути, докато водопроводчикът чукаше и заваряваше,

Лари гризеше ноктите си и нервно крачеше напред-назад из хола. Откакто му беше поверена тази мисия в Русия, нещастията сякаш го преследваха. Първо се беше повредило електрическото табло, после – отоплителната инсталация, а сега – тръбите в кухнята.

– Знаете ли какво, господине? – попита водопроводчикът, изникнал внезапно на прага.

– Естествено, че знам – процеди през зъби Лари. – Трябва да се грижа за къщата, иначе всичко ще се разпадне.

Това изречение се беше превърнало в негов кошмар. Повтаряше му го не само майка му, но и техниците, които бяха идвали предишните дни. Всички му говореха, че не може така да запуска къщата, в която живее.

– Добре, аз приключих – каза мъжът и свали работните си ръкавици. – Струва сто лири, господине.

Лари му подаде банкнотата, без да каже нито дума, и го изпрати до вратата. До чекирането за полета оставаше само половин час. Братовчедка му Агата със сигурност вече беше на летище „Хийтроу“ заедно с иконома господин Кент и ужасния котарак Уотсън. А Лари пак закъсняваше! Как да стигне навреме?

– Естествено... трябва ми такси! – забърбори на глас паникьосаното момче. – Дано да хвана някое долу!

Грабна багажа и се спусна като стрела към площадката. За съжаление, лошият му късмет още го следваше – Лари натисна няколко пъти бутоните, но нито един от асансьорите на „Бейкър палас“ не идваше. Всички бяха заети.

Младият детектив хвърли отчаян поглед към аварийните стълби.

– Само петнайсет етажа са, ще се справя без проблем – пъшкаше той, докато влачеше запъхтян тежкия куфар по стъпалата.

Но дори и не можеше да си представи с колко още проблеми ще се сблъска по време на пътуването по Транссибирската железница!